

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére,” (Zsidókhoz írt levél. 12: 2/a)

Kedves Testvéreim!

Reformáció ünnepe után vegyük komolyan az Ige felszólítását: nézzünk fel Jézusra! Ő a hitnek szerzője és beteljesítője. A reformáció nem valami újnak a kitalálása, hanem az örök Igének újbóli felfedezése. Luther Márton, Kálvin János, Zwingli Ulrich *„az út, az igazság és az élet”* nagy felfedezői.

Felismerték és megértették, hogy nem a külsőségekben, nem a csillogásban lehet közel kerülni Istenhez és a Jézus Krisztushoz, hanem a Szentírás életet adó Igéi által. Nem emberi tanok, dogmák juttatnak el az Üdvösségre, csakis a mi Urunk Jézus Krisztusunk, aki azért jött el ebbe a világba, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ébredés, megújulás ott van, ahol az ember szíve megtelik Jézus Krisztussal. Amikor el tudjuk mondani az apostollal együtt: „élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” Akkor valóság lesz az új életben járás.

Ledől minden bálvány, s az ember boldog örömmel vallja és éli a krisztusi, a keresztyén életet, akkor is, ha a körülmények nem kedvezőek, akkor is, ha nagyon nehéz, mert minden és mindenki az ellenkezőjét hirdeti. A hit titka és ereje az Úrra, a Krisztusra tekintés. Ennek a hitnek az ereje segítette a reformátorokat, hogy halálos fenyegetettség ellenére, bátran tegyenek bizonyosságot a Szentírásból, a Szentlélek segítségével felismert igazságról. De ez adott erőt magyar református eleinknek, hogy az üldözések közepette hűségesek maradjanak az Isten Igéjéhez. Így a tiszta evangélium hirdetésétől senki és semmi el nem tántoríthatta őket. A hit ereje segítette őket, hogy tudjanak áldozatot hozni gyülekezetükért. Templomokat építettek, amelyeket mi már tatarozni is alig tudunk. (Vagy saját erőből egyáltalán nem tudunk!) Iskolákat tartottak fenn, hogy református egyházunknak kiművelt emberfőket biztosítsanak. A hit ereje tette késszé és alkalmassá egyháztagjainkat arra, hogy magyar népünk szabadságáért, ha kell életüket is áldozzák. Nekünk is szükségünk van erre az erőre. Mert ma nagyon sokan hűtlenül hátat fordítanak Jézus Krisztusnak, s ben-

nünket is nagyon sokféle csábítás és erő próbál rávenni, hogy mást kövessünk. A globalizált világ ezerféle áruval, ezerféle boldogságot kínáló eszmével igyekszik maga alá gyűrni az embert, a keresztyén embert is. Ma is szükség van a megújulásra. Vissza kell térni az igazi értékek megbecsüléséhez. A hit, a remény és szeretet hármas nagy egységéhez, hogy megromlott világunk tisztább, élhetőbb legyen. A kegyelem tisztít, épít, erősít és megtart. Ezt a kegyelmet kínálja ma is, nekünk is, Jézus Krisztus, aki a hit szerzője és beteljesítője. Legyünk a reformáció népe úgy, hogy Jézus Krisztusra nézve, a hit ereje által tudjunk hűségesek lenni meggyőződésünkhöz, tudjuk az áldozatos szeretet útját járni, s látva az emberek a mi cselekedeteinket, dicsőítsék a mi mennyei Atyánkat.

Így lehetünk igazán a reformáció népe, így lehetünk Isten végtelen kegyelméből, a földi életben boldogok és az örök élet részesei. Ámen.

Balogh Tibor
esperes-lelkipásztor

- Ádvent -

Bevezetésképpen röviden tekintsük át egyházi ünnepeinket! Az egyházi év – a három legnagyobb egyházi ünnephez kötött – három nagy egységre tagolódik, melyek a következők:

1. Karácsonyi ünnepkör
2. Húsvéti ünnepkör
3. Pünkösd ünnepkör.

A karácsonyi ünnepkör magában foglalja:

az ádvent időszakát,
a karácsonyi ünnep napjait (szenteste, első és második nap), valamint
az „epifánia”, magyar nevén a „vízkereszt” ünnepét, melynek tartalmáról egy következő cikkben szólnunk majd.

A húsvéti ünnepkör magában foglalja:

a nagyböjt időszakát,
a nagyhét ünnepnapjait (virágvasárnap, nagycsütörtök, nagypéntek),
valamint a húsvét ünnepét.

A pünkösd ünnepkör magában foglalja:

Jézus mennybemenetelének ünnepét („áldozócsütörtök”),
pünkösd ünnepnapjait,
a Szentháromság vasárnapját,

valamint az azt követő – november végéig, azaz ádvent 1. vasárnapjáig terjedő – időszak további ünnepeit:

az új kenyérért való hálaadás alkalmát,
az új borért való hálaadás alkalmát,
a reformáció emléknapiját.

A Karácsonyi ünnepkör bevezető időszaka - ádvent

A karácsony ünnepét megelőző négy hetet hívjuk ádvent időszakának. Mivel a karácsony mindig a hét más és más napjaira esik, így az ádvent első napjainak dátuma is ehhez igazodik. Legkorábban november 27-én lehet, legkésőbb december 3-én. Maga az ádvent szó az *Adventus Domini* (az Úr eljövetele) latin kifejezés rövidülése.

Az ádvent időszakának ünnepléséről az első történeti adatok az 5. század végéről (Kr. u. 490.) állnak rendelkezésünkre. Ekkor még egyes helyeken hat, más helyeken négy hetes periódus volt az ádvent, melyben lelki elmélyüléssel, önvizsgálattal, böjtöléssel készültek Krisztus születésének ünnepére.

Egészen új keletű szokás az úgynevezett ádventi koszorú készítése, melyen vasárnapról vasárnapra egy-egy gyertyát meggyújtunk, s a negyedik vasárnapon már mind a négy gyertya ég. A szokás kezdeményezője a német Keresztyén Ifjúsági Mozgalom volt a két világháború között.

Az ádvent két legfontosabb vonása, egyfelől a bűnbánat, másfelől az öröm. A bűnbánat, melyben az ember felismerheti, hogy önmaga erejéből képtelen az élete rendbe tételére, s csak a bűnben és a halálban vesztegel. Ugyanakkor az öröm is, mely a karácsonyból sugárzik előre, hogy Isten nem hagyta magára az emberiséget kárhozatra méltó voltában, hanem Megváltót küldött számára: az Úr Jézus Krisztust.

Mindezt Ravasz László így foglalja össze: *„Ádvent ragyogóan szemlélteti, hogy mit sem ér az ember önigazsága, a törvényeskedő vallásosság, a ceremónia, mit sem ér a csillogó műveltség, mit sem ér a jog és hatalom elve alapján szerveződő társadalom eszméje, mit sem érnek a rajongó illúziók, vagy az aszketikus önsanyargatás, nemkülönben a fásult lemondás, vagy az állatias nemtörődömség, szóval: mit sem érnek világunk Jézus nélküli alkat-elemei. De mily hatalmas, embert felemelő csoda a Krisztus közelébe vágyakozó, az elveszett emberért emberré lett Krisztussal találkozni akaró odaszánásban megszülető Isten-közelség: a jézusi élet!”* (Hajdú Zoltán Levente)

Szénási Sándor: Ünnepeink (MRE Kálvin Kiadó, Bp., 1999.) nyomán

Karácsony

Azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra hogy éljünk általa I.Ján. 4:9 Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában. Luk 2:11

Manapság a karácsonyi forgatagban csak ritkán jut eszünkbe, hogy mi is a karácsony igazi üzenete. Míg advent a reményteli várakozás ideje, addig a Szenteste maga a beteljesedett csoda, a Megváltó születésének napja.

A karácsony csodája máig meg szeretné érinteni az emberek szívét. December 25. Jézus születésnapja, az előző este karácsony Szenteste, 26. pedig az ünnep második napja. A betlehemi történet a Bibliában, Máté és Lukács evangéliumaiban olvasható. Karácsony ünnepe Isten szeretetének ünnepe. A szeretetről azonban nem elég beszélni, olvasni, hallgatni vagy beérni a karácsony ünnepe által keltett hangulattal. Isten szeretetét meg is kell tudni élni mindennapjaink során.

Karácsony kialakulása

A keresztyénség más vallások szokásaiból sokat átvett az idők folyamán, így a sok ezer éves téli napfordulóra eső ünnepeket is. A karácsony a pogány és a keresztyén világ számára is az év egyik legfontosabb napja. Az egyik ősi pogány természetünnep az újév, az újjászületés, a téli napforduló idejére, december 25.-re esik. Ekkor kezdenek a nappalok hosszabbodni. A kétféle hagyomány keveredése során alakult ki a mai ünnep: az öröm, a békesség, a szeretet és a család ünnepe. Krisztus születésének ünnepe a keresztyénség térhódításával került előtérbe. Az ünnep elismerésére Nagy Konstantin egyházi reformja és a keresztyénség államvallásként való

bevezetése után, és a niceai zsinat határozata alapján 325. és 335. között került sor. Az ünnep napjának kitűzésének célja az volt, hogy lezárja a Jézus Krisztussal kapcsolatos vitákat. A IV. század során a legtöbb keleti egyház átvette Jézus születésének ünnepéül a december 25. dátumot.

Az ünnep minden nyelven saját nevet kapott, amely azt tükrözi, hogy mindenhol különleges jelentősége van. A magyar „**karácsony**” szó szláv eredetű, és a „**korcsun**”, azaz „**lépő, átlépő**” szóból származik. Az újévbe való átlépés, a téli napforduló lehetett az eredeti jelentése. Az angol „**Christmas**” szó Krisztus nevére utal, míg a német „**Weihnacht**” és a holland „**Kerstmis**” a szent éj egyházi ünneplésére utalnak.

A karácsonyfa és az ajándékozás eredete

A karácsony az ajándékozás ünnepe is. A lényege az örömszerzés, azokkal lenni és együtt örülni, akiket szeretünk. A karácsony manapság már az egész világon szinte ugyanazt jelenti: az emberek békében, szeretetben ünnepelhetik Jézus születését. Karácsony estéje manapság már elképzelhetetlen karácsonyfa nélkül, ami mára az ünnep egyik legfontosabb jelképe lett. Jóllehet a karácsonyfa állítása nem nyúlik vissza régi időkre. A különböző ünnepek során a fák, örökzöld növények minden népnél nagy szerepet játszottak. A karácsonyfa bibliai eredetű magyarázata szerint ez a fa Jézus családfáját is jelentette.

Kapcsolatba hozzák még a bibliai tudás fájával is, hiszen karácsony napja az első emberpár: Ádám és Éva napjára esik.

Az első gyertyafényes karácsonyfa története állítólag Luther Mártonhoz, a reformáció nagy alakja nevéhez fűződik, aki a hagyomány szerint először állított gyermekeinek karácsonyfát. Amikor karácsonyeste kint járt az erdőben és gyönyörködött a hó díszekkel teleaggatott fenyőfákban, és az élményt képtelen volt szavakba önteni, egyszerűen bevitte a szobába az egyik fenyőfát, gyertyákkal világította ki, és így ünnepelték, talán először fenyőfával, Krisztus születését. Az biztos, hogy a karácsonyfa állításának szokása német evangélikus gyakorlatból a Rajna felső szakasza vidékéről, a 19. század első évtizedeiben került át Bécsbe, ahonnan arisztokrata családoknak köszönhetően jutott el Magyarországra. Pesten az első karácsonyfát valószínűleg Brunszvik Tréz grófnő állította 1824-ben. Már az 1860-as évek adventi időszakában, Pesten fenyővásárok voltak. A karácsonyfát kezdetben almával, cukorral, dióval és mézespogácsa-alakokkal díszítették. A díszek készítésének fő szempontja az ehetőség volt, a gyerekek fabontáskor nyálanként megették. Már az első karácsonyfákon rögzített gyertyák égtek. A ma is használt üvegdíszek gyártására 1848-ból származik az első feljegyzés. A magyar szépirodalomban a karácsonyfa Jókai Mór: A koldusgyermek című elbeszélésében jelent meg először 1866-ban.

(Összeállította: Nadasdi Péter)

Mivel az idei évben ez a Körünkben c. kiadványunk utolsó száma, így minden kedves gyülekezeti tagnak, olvasónknak és családtagjainknak, Áldott Karácsonyi Ünnepet és Békés Boldog Új Esztendőt kívánunk.

A Koppány-völgye reformátusságának múltja, jelene és reményteli jövőképe

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást:
ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!
Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha
szeretitek egymást.” (Jn 13,34-35)

„Hogy a református egyház mikor kezdődött, ki, vagy kik által alapított, biztosan tudni nem lehet. Az egyház birtokában nincs egyetlen olyan emlék, vagy irat se, mely a tényleges kezdetre vonatkozólag eligazíthatna...” Talán nem szerénytelenség az a vélelmünk, hogy a magyarországi reformáció hajnalán – a későbbi tabi járásnak is – „virágzó eklézsiái” voltak. Ugyanis amint az ismeretes, a mohácsi vész után Enyingi Török Bálint volt az a földesúr, aki nagybirtokain (a Balaton mellékén, a Sió és Sárville között, Somogy, Fehér, Veszprém és Komárom vármegyékben, valamint Pápán) – minden bizonnyal a „lutherána oroszlának” titulált felesége hatására – a régi – új tanok elsőrangú pártfogója és előmozdítója lett. Hitünk szerint már ezidőtájt életre hívtattak az első eklézsiák.

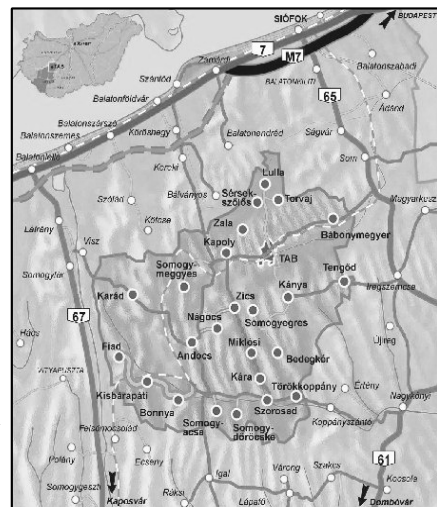
A Dél-balatoni tájhozában – h  n szeretett r  gi  nkr  l szólva – talán nem tűnik erőltetett egybevet  si kísérletnek, hogy a gyülekezeti élet   ls   párszáz esztendejében és jelen korunkban tapasztalható egyházi és politikai meg  t  l  s  nket párhuzamba állítjuk. Ugyanis kedves r  gi  nk azon k  st  rs  gek egyike volt (  s ma is az), amellyel a felső egyházi vezetőség nemigen tudott mit kezdeni. Térségünkben az évszázadok során sohasem tudták teljesen számba venni, sem pedig nyilvántartani a református k  zss  geket.

Sőt, az 1629/30.(?) évben tartott pápai (dunántúli) zsinati ülés határozatából ismeretes, hogy miután a Balatonon alul lévő egyházakat és lelkészeiket már többedjére sikertelenül hívták fel az egyházi törvények megtartására és a megyei, kerületi gyűlések látogatására („török hódoltságban lévén, nem jelenhettek meg”) – a szomszédos püspökségek (dunamelléki, dunáninnyi, németújvári, valamint felső-baranyai) hatáskörébe rendelte el a szóban forgó renitenseket.

Hogy a jelenlegi imaház előtti temploma volt-e a tabi református felekezetnek, vagy sem, nem bizonyos. Ha volt, lehetett egy elhagyatott, vagy éppen feladásra kényszerített plébániatemplom, melyet – példának okáért – a kuruccal szövetkező reformátusság megszerzett. Vagy lehetett egy egyszerű deszka és sártapics falazatú istenháza-menedék.

Többek között az elmúlt évtizedek sűrű lelkészcsereí alapján megviselték és megtizedelték városkánk református közösségét, valamint a környék reformátusságát. Mindennél jobban bizonyítja ezt a Központi Statisztikai Hivatal legutóbbi kimutatása szerint készült „vallástérkép”. A tabi körzet jelentősebb lélekszámú községeiben – protestáns szemszögből – az alábbiak szerint alakult a felekezeti megoszlás: Bábonymegyeren az akkor 937 lakosból 187-en vallották magukat reformátusnak, míg 144-en evangélikusnak; Bedegkéren 547 lakosból 33-an reformátusok és 50-en evangélikusok; Lullán 241 lakosból 19-en reformátusok és 56-an evangélikusok; Somogydöröcskén 184 lakosból 20-an reformátusok, 18-an evangélikusok; Somogymeggyesen 604 lakosból 64-en reformátusok és 56-an evangélikusok; Tabon a 4996 lakosból 514-en reformátusok és 515-en evangélikusok; míg Torvajon a 326 lakosból 24 református és 41 evangélikus.

Tisztán és világosan nyomon követhető: csak Tabon félezer ember vallotta reformátusnak magát (vagyis megkereszteltnek) – ehhez képest írd és mondd: 2(!) százaléknyan vesznek részt az istentiszteleti alkalmakon! Mind lelkiileg, mind anyagiak tekintetében teljességgel elerőtlenedtek; igen

hosszú és fáradságos munkát igényel a helyiek részéről – a körzet többi eklézsiáival karöltve –, hogy ismét megteremtsék egy helyben lakó lelkész fogadásának feltételeit, aki teljes „erőbedobással” végezhetné ismét a lekipásztori teendőket!

Egyszóval mindezek ellenére bizakodunk – „amíg élek, remélek” –, hogy mind Tab, mind a tabi körzet reformátussága lassan-lassan ismét öntudatra ébred, és számbéli kevés volta ellenére is megébred haló poraiból. Gondolunk itt e nagy múltú régió egykor volt dicsőségére, hogy abból testi és szellemi erőt merítsünk. Abból is lelki táplálékhoz juthatunk, hogy felismerjük: semmiképpen sem lehet a „véletlen műve”, hogy a Kárpát-medencében éppen ezeken a szemet gyönyörködtető lankákon is működtek táltos-mágus eleink...

Tab-iti sumér eredetűnek mondott szavunk is már magában hordozza a feltámadás lehetőségét, reményét, hiszen jelentése: tűz, karom. Mert a tűz-hamvaiból feltámadó, és újra megelevenedő városkánkat alapítói szkíta-avar eleink bizonyosan tudták: Tabnak így vagy úgy, ha kell „foggal-karommal” ragaszkodva ősei elveihez, de élnie kell. Maga Koppány hadúr is átérezhette: e kies táj – a koppányi juss – számtalan lehetőség őshazája – magyar múltunk, jelenünk és jövőnk jászolágya.

És tudták ezt az utána jövők mind: a dömösi prépost, a ciszterci rend apátja, és minden szerzetese, Enyingi Török Bálint, Bornemissza, Zsebeházi, Rudnay – hogy csak a teljesség igénye nélkül említsük néhányukat –, és a mai neves, vagy éppen névtelen tenni vágyók...

Innen érthető, hogy a magyarországi történelmi egyházak felelőssége is fokozott a magyar népi hitvilág keresztyén ápolása, művelése – a nemzeti és az egyetemes kultúra – szempontjából, hiszen a „letűnni látszó s megkopott” magyarságunk és vallásunk letéteményesei ők... Valljuk: a megmaradás, az élni akarás, a várva-várt főnixi megéledés, újhodás csak együtt-egymással lehetséges!

Testvérkezet nyújtva, vállvetve élni és tenni akarni – előre, a jézusi úton! Soha nem tévesztjük hát szem elől a jó Mester szavát: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást...”

(Bozsoki-Sólyom János)

Tiszteletadás a halottaknak - gondolatok halottak napja kapcsán

November 1-jén halottainkra emlékezünk. Mindenszentek, illetve a halottak napja nem tartozik a református ünnepek közé. Így a halottak emléke előtti tiszteletadás a református közösségekben újkeletű, katolikus és görögkeleti hatásra kialakult szokás. Magyarországon ma már nem ritka, hogy a reformátusok is kilátogatnak a temetőkre és megemlékeznek az elhunyt szeretteikről, lelkészek szolgálatokat végeznek a templomban, temetőben, attól függően, hogy a gyülekezetben mi a szokás.

A Bibliában is számos utalást találunk az ősök emlékének – és síremlékének – ápolására, de a holtakkal „beszélgetés”, hozzájuk imádkozás a Szentírástól hitünk szerint idegen. Hasonlóképpen a Bibliából tudhatunk az üdvözült Szentekről, de vallásos imádatuk, nekik közbenjáró szerep tulajdonítása nem isteni cselekedet. Nem véletlen, hogy Kálvin János is úgy végrendelkezett, hogy jeltelen sírba temessék, nehogy „zarándokhelyé” váljon sírja.

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljete életük végére, és kövessétek hitüket.” (Zsidókhöz írt levél 13,7)

Halottak napján úgy emlékezünk elhunyt szeretteinkre, hogy az irántuk érzett szeretet és tisztelet egy életre megmaradjon. Halottak napja egyben az élő lelkek ünnepe. Mi úgy járhatjuk a temetőt, hogy tudjuk az örök élet nem csak vágy, hanem bizonyosság, mert van, aki a kereszten bocsánatot adott az embereknek. Így járhatjuk a temetőt, s így gyászolhatunk: hittal, imádsággal.

(Nádasdi Péter, Iván Géza)

Bemutatkozik Siófok lelkipásztora Bartha Béla

Feleségemmel Bartháné Tatár Imolával 2002 augusztusában kerültünk Somogyba, a kaposvári gyülekezetbe, ahol mindketten beosztott lelkészi szolgálatot végeztünk. Előtte a Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Csobaj gyülekezetében szolgáltunk, mint segédlelkészek. Jómagam a kárpátaljai Mezővári községben születtem 1974-ben. Általános és Középiskolába szülőfalumban jártam, majd a Munkácsi Kereskedelmi Technikum falai között tanultam. Az iskola elvégzése után egy évig dolgoztam a kereskedelemben, majd besoroztak az ukrán hadseregbe. Másfél év szolgálat után tértem haza.

Ugyanebben az évben - 1995-ben - hallottam meg Isten hívó szavát. Öcsém, Bartha Attila, aki a böhonyei, marcali és nemeskísfaludi gyülekezetek lelkipásztora, ekkor már a Sárospataki Teológián végezte tanulmányait. Isten akaratából jómagam is megkezdtem tanulmányaimat a híres iskolában, 1996-ban. Itt ismerkedtem meg Feleségemmel, aki 1976-ban született az erdélyi Ludason. Általános iskoláját Körtevényfáján végezte, majd a Sárospataki Református Gimnáziumban folytatta tanulását. A Gimnázium elvégzése után felvételt nyert a Teológiára 1995-ben. 1999-ben házasodtunk össze. Isten megáldotta házasságunkat két fiúgyermekkel: Botonddal, aki 2001-ben született még Miskolcon és Bélával, aki 2004-ben született

már Kaposváron.

Egy évig Kaposváron laktunk, majd négy éven át a közeli Bárdudvarnok nevű faluban. Innen láttuk el azt a sokrétű szolgálatot, amibe beletartozott több mint 30 falu pásztorolása, egy 12 osztályos Református Iskola Gimnáziumában végzett vallásstanári szolgálat, egy - később két - Református Idősek Otthona lelki életének gondozása, kiegészítő tábortábori lelkészség a kaposvári Laktanyában, Baba-Mama klub vezetése, Biztos Szikla Klub, Ifjúsági csoport és számos más lelkipásztori feladat.

2007. július 1.-től, jómagam, mint Siófoki választott lelkipásztor, feleségem, mint beosztott lelkész végezzük szolgálatainkat. Hisszük, hogy Urunk akaratából vagyunk éppen ezen a helyen. Az Ő áldását kérjük, hogy folytatni tudjuk azt a munkát, amit elődeink elkezdtek és megálloptak.

Siófok, 2007. november 25.

(Bartha Béla lelkipásztor)

Október végén

Magyarként nem ünnepelehetünk annyi győztes háborút, sikeres forradalmat, mint a tőlünk nyugatabbra élők. Viszont mi is emlékezhetünk kiváló férfiakra és nőkre, akik bárhol a világon megállták volna a helyüket. Nem az ő hibájuk, hogy a nagyhatalmak kibejárákálásától huzatos Kárpát-medencében ennyi tellett a nemzetől. Vannak országok, melyeket elkerültek a nagyobb háborúk és békében gyarapodhattak. Vannak, akik gazdagságukat más országok legyőzésével növelhették, és vannak, akik saját függetlenségükért álltak ki százévente. És - bár nem tartjuk számon őket - de vannak olyan országok is, akiknek még ez a lehetőség sem adatott meg: ahol például a török nem 150 évig, hanem századokig uralkodott (Balkán), vagy amelyik nemcsak a keleti blokkhoz lett erőszakolva, hanem egyenesen a Szovjetunió tagállamai közé (Baltikum). De szabadságharcainknál maradván: a kérdés minden nemzeti ünnepünkön aktuális: nemzedékek óta született vesztesek lennének, akiknek semmi sem sikerül? Akiknek ünnepei a csak veszteségekről és a gyászról szólnak?

Valóban elveszítettük szabadságharcainkat? Nem ezeknek köszönhetjük-e azt, hogy a például reformációra egyáltalán megemlékezhetünk, vagy, hogy ezt nem németül vagy oroszul tesszük? Nem ezeknek köszönhetjük-e azt, hogy ma is több, mint tízmillióan élünk még itt a Kárpát-medencében, és van mire emlékeznünk?

Hogy nem kell hősöket kitalálnunk magunknak, hogy nem kell se történelmet gyártanunk, se meghamisítanunk azt, hogy nem kell zavaros sumér, vagy hottentotta eredetmondákkal bizonyítanunk azt, hogy egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak?

Történelmünkre egyik legnagyobb hatással a reformáció volt. Luther története egy szász kisvárosban, Wittenbergben kezdődik. Még pontosabban egy kis Ágoston-rendi kolostorban, ahol olvasni kezdi a Bibliáját. Hite és lelkiismerete egyre inkább nyugtalanítja, amikor látja a középkori egyház központjának, a Vatikánnak tobzódását, és azt, hogy milyen messzire került az egyház attól a Jézus Krisztustól, akit ő a Szentírásból megismert.

Ekkorra már nem szűken egyetemi és nem is csak szászországi, vagy német belügről van szó. A könyvnyomtatásban bevezetett újításoknak köszönhetően a bibliafordítások és a reformátorok tanításai villámgyorsan elterjednek és hirdetik a hírt: Krisztus megújítja egyházát. Európa szerte, így nálunk is, a Kárpát-medencében kezdetét veszi a sokszor könyvterjedelmű vita-iratok korszaka. Ezzel együtt pedig a könyvelkobzások és könyvégetések időszaka is. Mivel az ember évszázadok alatt nem sokat tanul, ezért érdemes ma is forgatnunk református eleink iratait.

A reformáció első magyar hirdetője (a főként Szlavó-

niában és Baranyában szolgáló Sztárai Mihály) még a lutheri irányzatot követi, de utódai már nem a német, hanem a svájci reformációból táplálkoznak, ahol egy Zwingli Ulrich nevű zürichi lelkész kezd el munkálkodni. Sajnos Zwinglinek nem sok ideje van tanítása rendszerezésére, mert egy pápai zsoldos megöli, munkáját Kálvin János folytatja tovább.

Ahogy nyugaton, úgy nálunk is sokszor a fejedelem, vagy a földesúr döntött, hogy enged-e a reformáció útjára tért keresztényeknek hitük gyakorlását. Vidékünkön Enyingi Török Bálint főnemes, hadvezér és nándorfehérvári bánnak köszönhetően sokáig békében élhettek őseink. Igazi reneszánsz ember volt – nem feltétlenül makulátlan erkölcsökkel, amit a hálás utókor nem győz folyamatosan a szemére is vetni. Azt viszont kevesebben tudják, hogy török rab-ságból feleségéhez írt leveleiben azt kérte, hogy legyen gondja a birtokain élő református gyülekezetekre.

De Enyingi Török Bálint támogatatta a reformációval együtt járó anyanyelvi irodalom elterjedését is. Udvarában működött hosszú évekig például az enyingi gyülekezet általános és művészeti iskolájának névadója, Tinódi Lantos Sebestyén is. Luthernek, Zwinglinek, Kálvinnak és a többi reformátorunknak a viharos ellenszél mellett is megvolt a politikai támogatottsága ahhoz a törekvéshez, hogy az egyház visszataláljon Urához. Szabadságharcaink viszont

éppen a politikai támogatottság hiányában buktak el.

Ugyanakkor elvesztett forradalmaink hosszú távon mindig – az erkölcsi hozadékon túl is – jobb helyzetet teremtettek az őket megelőző állapotokhoz képest. De ha már a forradalmak kapcsán a hatásukról beszélünk, akkor különösen most, október 31-én, egy másik gondolat is felvetődik.

Ha egy forradalmat aszerint ítélünk meg, mennyire változtatta meg az addigi struktúrát, akkor bátran fel lehet tenni a kérdést – még ha nem is így tanultuk a történelem órán:

Vajon nem a reformáció volt Európa legnagyobb forradalma?

(Iván Géza)

Megjelentek a
Képes Kálvin Kalendárium
és a
Bibliaolvasó Kalauz
2008– as számai.
Keresse őket gyülekezete
iratterjesztésében!

Olvasta már az ehavi
Református Életet?
A havonta megjelenő lap
áhítataiban, interjúiban, egy-
háztörténeti írásaiban és
képregényeiben értékes
olvasnivalókat talál a
hosszú téli estékre.
A bemutató példányról
érdeklődjön a
Lelkészi Hivatalban.

Egyház és az Internet

Az internet, mint szinte minden technikai találmány ez is katonai fejlesztés eredménye. Az utóbbi alig tíz évben viszont már olyan hihetetlen méretű polgári hálózat alakult ki, mely milliók számára könnyíti meg az információhoz való jutást és a kapcsolattartást.

Nem volt az emberiség történetében még egy ekkora jelentőségű változás az információ terjesztésében a könyvnyomtatás elterjedése óta, mint amekkorát az internet megjelenése okozott. Honlapokon rengeteg információt találhatunk. Olvasgatunk újságot, megtalálhatjuk a moziműsort, vásárolhatunk bármilyen árucikket, vagy akár játszhatunk a világ más részein élő barátainkkal és ismeretlenekkel. A világ az internet által összezsugorodott. Az egyik következménye ennek az, hogy felgyorsul az emberi kapcsolattartás, hiszen a felhasználók közelebb kerülnek egymáshoz a virtuális térben. Csevegéskor a beírás pillanatában látja a társunk, hogy mit írunk. Ha van webkameránk, azt is látják, hogy honnan beszélünk. Persze mondhatjuk azt is, hogy tönkreteszi a személyes, fizikai kapcsolatokat a világháló. De, számunkra most az a legfontosabb, hogy: egy már létező közösség tagjai között megkönnyítheti, és tovább erősítheti az összetartozást. Ez így igaz a gyülekezetünk közösségére is, éppen ezért az egyházi életben sem hagyhatjuk figyelmen kívül a 20. század végének ezt a talál-

mányát. A mai gyülekezeteknek alkalmazkodniuk kell a mai körülményekhez, és használni kell technikai eszközeit. Az újra leginkább fogékony nemzedék az ifjúság. Mindenki tudja, hogy a fiatalok határozzák meg egyházunk jövőjét is. Így a velük való foglalkozás létfontosságú számunkra. Napjaink fiataljai, a „webes nemzedéknek” hívott generáció tagjai már az interneten nőnek fel. Számukra a világháló a mindennapok része, ezért az itt felelhető információ nagyon nagymértékben formálja személyiségüket és gondolkodásmódjukat. Itt jegyezzük meg azt az öröndetes tény, hogy napjainkban már az idősebb korosztály is szinte teljes mértékben uralja, használja a internetet. Ezért kell az egyháznak is jelen lennie ebben a közegeben.

A különféle egyházak, mára már mind-mind felépítették honlapjaikat, kaput nyitva az információs világra, amin keresztül akár a világ más részén élő, más vallású, más kultúrájú emberek is megismerhetik hitvallásukat, életüket. Az egyházak internetes megjelenése nagyon sokrétű, egy-egy ilyen honlapon az egyház bemutatja életét, tevékenységét, szolgáltatást, történetét, de megtalálhatók hangos interjúk és filmes beszámolók is. Jelentős számban találni ifjúsági gyülekezeti munkával kapcsolatos oldalakat, missziós és lelki-gondozói lapokat.

A gyülekezeti honlapok a kisebb közösségekre koncentrál-

nak. Betekintést adnak egy-egy gyülekezet történetébe, mindennapjaiba, beszámolnak eseményeikről, alkalmairól, de olvashatunk igehirdetéseket, és amíg az áhítatokon és más gondolatébresztő írásokon keresztül lelki feltöltődést kaphatunk, addig az egyházi viccek és karikatúrák a jókedvünket tartják karban. Másik nagy előnye egy gyülekezeti internetes oldalnak, hogy egy-két egérkattintással gyülekezetünk vagy iskolánk egy-egy korábbi eseményéről szóló beszámolókat, fényképalbumokat is megnyithatunk, akár nosztalgiázni támad kedvünk, akár másokkal szeretnénk megosztani az élményeinket. Ha pedig nem tudtunk részt venni egy alkalmon, utólag olvashatjuk, láthatjuk vagy hallhatjuk, hogy mi is történt. Számunkra öröndetes tény, hogy mára szinte régióink minden gyülekezete rendelkezik saját honlappal. (Nádasdi Péter)

**Olvasóink figyelmébe
ajánljuk régióink honlapját,
amely**

www.refregio.extra.hu

**címen érhető el. Onnan
mindenki elérheti a saját
gyülekezetének oldalát és
több hasznos oldalt is aján-
lunk figyelmükbe.**

Zselickisfalud

2007. június 25.-30.

Zselickisfalud egy zselici dombságban elhelyezkedő kis falu, mely csendes, és szép vidékével ideális helyet biztosított a táborozó gyerekek részére. A gyerekek az óvodás korútól egészen a gimnazista korosztályig képviseltették magukat, összesen hetvenen. E népes kis csapatra tizenhárom felnőtt vigyázott.

A hét feladatául a tízparancsolat megtanulását tűzték ki célul a szervezők. A tízparancsolat a Biblia központi üzenete, mely életünk normája kell, hogy legyen. Vajon hogyan fogalmazza meg, értelmezi és alkalmazza a kétezer évvel korábban írt parancsolatokat a ma élő nemzedék?

Reggel gitárral kísért énekkel kezdődött a nap. Majd közös reggeli torna ébresztette a lélek után a testet. Reggeli után a református templomban tartották meg a reggeli áhítatot, gondolatébresztőt, ahol a lelkészek ismertették az aznapra jutó parancsolatok rövidebb, majd hosszabb változatát, s annak bővebb értelmezését. A közös ima és éneklés után korosztályok szerinti csoportokban került sor a parancsolatokról szóló beszélgetésre. Természetesen mindenki a korának megfelelő szinten hallhatott az aznapra jutó parancsolatokról. Míg a kicsik játékos feladatokat kaptak, szemléltető eszközök, rajzok, bábok tették érthetővé a parancsolatok szövegét, addig a nagyobbak beszélgetés, kérdés-felelet formájában ismerkedtek azokkal.

Délután kezdődtek a közös programok, amelyek kirándulás, számháború, akadályverseny, sing-sang-sung, kézműves foglalkozás, aszfalt-rajzverseny formájában valósultak meg. A vacsora után a templomban összefoglalta egy-egy lelkész az aznap történeteket, hallottakat, majd közös ima, éneklés következett.

Szeretet, türelem, barátság, figyelem, összefogás, tisztelet, egymás segítése. Értékek, melyek napjainkban még fontosabbá váltak. Értékek, melyek terjesztését évszázadok óta a vallás vállalta fel elsősorban. A gyerekek más-más városból, más mértékű hitvallással és hittel, más-más családi háttérrel érkeztek, de a táborvezetők és szervezők által számukra mutatott, és tanított értékek mindannyiukra egyformán vonatkoztak, s mindenkitől egyformán várták el betartásukat.

Lelkészek, felnőttek, akik nemcsak szavaikkal, tapasztalataikkal igazolták, hanem tetteikkel is bizonyították ezen értékek fontosságát, s ezáltal elfogadható és követhető példává váltak a gyerekek számára. Legfontosabb eszközük a beszélgetés volt. A gyerekek nyelvén, érdeklődési körükbe tartozó példákat, történeteket meséltek, ezzel téve még érthetőbbé a parancsolatok üzenetét, melyek ezáltal megérintettek minden gyermeket. Mindenkinek egyformán jutott a figyelemből és szeretetből, s nem maradt el sosem a megérdemelt dicséret, jutalom, jó szó. Mindenkinek kíváncsiak voltak a véleményére, a gondolataira. Nem akadt rossz válasz, mert minden gondolatnak és véleménynek megvolt a saját helye.

A közös játékokban csoportokba szétosztva küzdöttek egymás ellen. A csapatokba a legkisebbektől a legnagyobbakig mindenki egyenlően lett elosztva, akik így egymást segítve, vigyázva, tanítva, és támogatva tudtak jó eredményt elérni. A játékok mind arra tanítottak, hogy összefogással, egyetértésben lehet célt érni. A feladatokat egymás között, egymással megbeszélve, képességük és tudásuk ismeretében osztották el.

A hét lezárásaként akadályversenyen adtak számot a tanultakról. Minden egyes feladat valamilyen formában (memória, activity, ügyességi játékok, versírás) kapcsolódott a tízparancsolathoz, így a tanultakat kellett alkalmazniuk feladataik megoldásához. A tábori élet utolsó napján a versenyek nyertesei, mind-mind kisebb ajándékban részesültek.

S hogy „vendégként” hogyan éreztem én magam? Elvarázolt a családias hangulat, a szeretet és a türelem állandósága, az áhítatokban, beszélgetésekben hallottak igazsága, a közös éneklés, imádkozás ereje. Jó érzés volt az első perctől való elfogadás, és odafigyelés, mellyel felém fordultak.

A lelkészek őszinteségét és nyíltságát a gyerekek tiszteletükkel és szeretetükkel hálálták meg. A lelkészek, tanítók „elültették apró magocskájukat a gyerekekben”- hisz ez a rövid idő

csak erre volt elég-s remélik, hogy a magból értékek sokasága nevelődik bennük. Nagyon sok hasonló közösségre lenne szükség, amely elfogadó mindenkivel szemben, emberi értékeket közvetít, s példát mutatva nevel és tanít.

2007.06.25-én hétfőn érkezünk meg a táborunkba, Zselickisfaludra. Az idő nem volt valami kellemes, de azért reméltük, hogy jól fogunk szórakozni.

Sok élményben volt részünk, ellátogattunk a Katica tanyára, Patzára, ahol egy felejthetetlen délutánban volt részünk. Ezek mellett áhítatokra jártunk, reggelente tornáztunk, és még arra is figyeltünk, hogy mindig rend legyen a szobánkban.

Kellemes időtöltés volt a számháború, nagyokat neveltünk. A sing-sang-sung játék pedig izgalmakat hozott. Sok új barátot szereztünk, akikkel még jobb lett a táborunk. Néhány szerelem szövődött, amire szintén alkalmas hely volt a tábor. A lelkészek is mind aktívan részt vettek a versenyekben és sok mindenre rá lehetett őket venni.

A táborlakók az utolsó napon, amikor együtt lehettek, össze-mérték tudásukat, ami a tízparancsolat témája körül forgott. Eredményhirdetéskor az első három helyezett jutalmat is kapott.

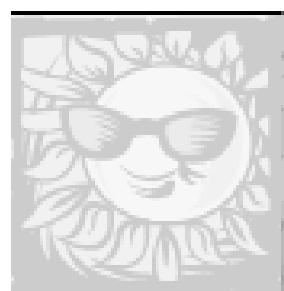
Majd szombat délelőtt érkezett a búcsúzás ideje, ami nem volt könnyű számunkra. Miután el-énekeltek együtt utoljára a „Van egy szikla” című dalt, többségünk sírva vett búcsút a többiektől. De ezek a barátságok is azt jelzik, hogy mennyire várjuk a jövő évi tábor!

(Angyal Anikó

Siófok

Somogyi József Általános Iskola

8. osztályos tanuló)

Reformáció napi ünnepség Enyingen

2007. október 31-én a Régió hagyományos reformáció napi megemlékezésének az enyingi gyülekezet adott otthont. Az ünnepség az egykori földvár helyén épült templom mellett kezdődött. A gyülekezet iskolájának, a Tinódinak három részűvós diákja (Gere Alexandra, Kovács Barna és Sugár András) Demény István tan szakvezetővel kísérté éneklésünket, László Veronika nyolcadikos növendék pedig Ilyés Gyula: A reformáció genfi emlékműve előtt című verséből olvasott fel részletet. Fáklyákat és gyertyákat helyeztünk el a templom kertjében álló legnagyobb magyar református földesúrnak, Enyingi Török Bálint emlékoszló köré. A gyertyák fénye még a nagy szélben is jelképezte a reformáció által újra felismert világosságot.

A program a templomban folytatódott, ahol képes-zenés történeti visszaemlékezést követően Péntek László mezőföldi esperes ünnepi igehirdetését halhattuk. Az esti áhítat után megtekintettük a templom oldalhajójának karzatán az „Enyingi Török Bálint és kora” című kiállítást. A kiállításon Kató Balázs, iskolánk kerámia tanára kalauzolta végig a gyülekezetet.

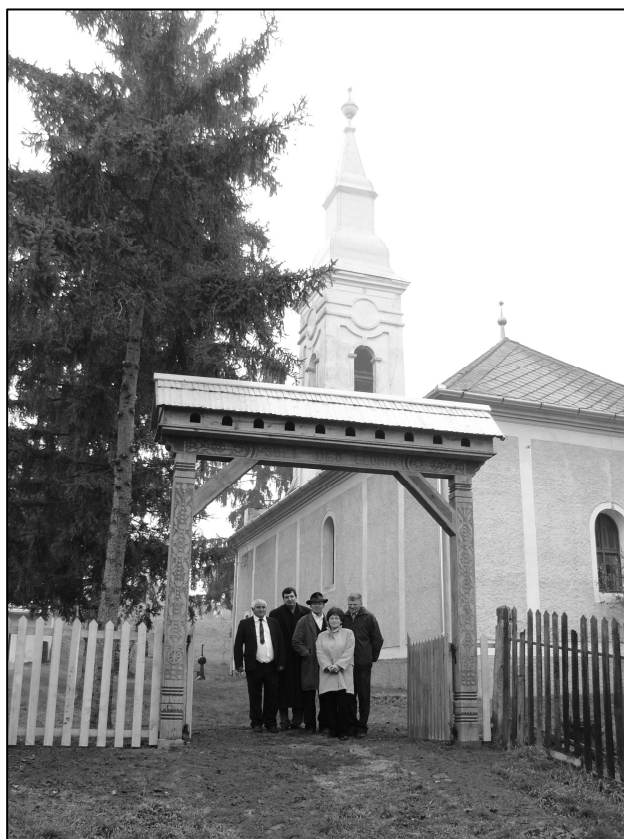
Együttlétünket a református iskolában folytattuk, ahol az enyingiek gazdagon terített asztalok mellett látták vendégül a régióból érkező vendégeket. (Iván Géza)

Díszkapuk a reformáció ünnepére

Balatonendrén a reformáció ünnepére készültek el a faragott díszkapuk. Az előző években felállított kopjafák mellett most már az udvar két bejáratában álló kapuk is üdvözlik a templomba érkezőket. A Kossuth L. utca felőli kiskapun református köszöntésünk olvasható: "Áldás Békesség" ill. "Békesség Istentől". A Magyarországon és a határainkon túl, Erdélyben megszokott köszöntés közösségvállalásunkat hirdeti a kárpát-medencei reformátusokkal. A nagykapun pedig református jelmondatunk: "Soli Deo Gloria - Egyedül Istené a dicsőség" olvasható. Mindaz, amit teszünk, cselekszünk az nem a magunk dicsőségét, hanem a nekünk oly sok erőt adó Istenét hirdetik. Október 28-án vasárnap nagyszámú örvendező gyülekezet adott hálát az elkészült munkálatokért. Erre az alkalomra került a templomtetőre egy új, csillagos dísz.

A balatonendréd reformátusok köszönetet mondtak mindazoknak, akik részt vettek a munkálatokban vagy adományaikkal támogatták ezeknek a látványos fa kapuknak a felállítását, templomkertünk még szebbé tételét. Mindez nemcsak a gyülekezet, hanem a faluközösség, sőt az ide látogatók számára is vonzó látványossággul szolgál.

(Ficsor Gábor Andor)

Számvetés néhány sorban pénzügyeinkről 2007. vége felé közeledve

Az Együttműködés bevételeinek túlnyomó részét a tagdíjak képezik. A létszamarányosság elvét alkalmazva fizetnek a régió taggyülekezetei hozzájárulást.

Az idei évben 191.000,- Ft bevételünk származott ezen tagdíjak befizetéséből, mely összeg az előző évek befizetéseinek több mint háromszorosa. Ennek az az oka, hogy néhány gyülekezet jelentős elmaradásokat halmozott fel, vagy szinte nem is fizetett a korábbi években.

Javaslom, hogy a tagdíj befizetését időzítse mindenki a küldöttgyűlés időpontjára, elkerülve ezzel, hogy később kelljen – esetleg több évi hátralékot – egyszerre kifizetni, jelentősen megterhelve ezzel a gyülekezeti kasszát.

A hittanosok nyári zselickisfaludi táboroztatására adományokat kaptunk, ezért a régiónak csak csekély összegű kiadást jelentett a tábori hozzájárulás.

Az augusztusban viharkárt szenvedett Csurgói Csokonai Vitéz Mihály Református Iskola megsegítésére 50.000 Ft-ot utaltunk át az Somogyi Református Egyházmegye pénztárán keresztül az iskolának.

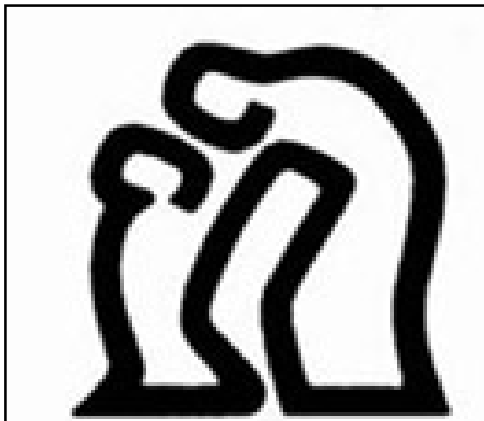
Segélykérő levelet kaptunk a Lepramissziótól az ugandai leprakórház megsegítésére. Afrika teljes középső sávjában, gyakorlatilag kelettől nyugatig végeláthatatlan területek fekszenek víz alatt. A legsúlyosabb a helyzet Ugandában, Ghánában és Togóban. Az iszonyú pusztítás ezidáig 250 halálos áldozatot követelt és 600 ezer ember vált földönfutóvá. Ugandában ilyen körülmények között végzi szolgálatát a Lepramisszió. **A régió elnöksége** - átérezve a szenvedők nyomorúságát - **20.000,- Ft azonnali segély átutalásáról döntött a Lepramisszió javára.**

Kérelemmel fordult a régió elnökségéhez a tabi gyülekezet. Az elmúlt években Tabon és Kapolyon szolgálatot teljesítő lelkipásztor - miután teljesen ellehetetlenítette a két egyházközséget, mind a lelkiek, mind pedig az anyagiak tekintetében – külföldre távozott. A tabi gyülekezet református hittanosai számára ez év szeptemberétől Erdélyi Teréz hitoktató – aki a RE Ifjúsági Bizottságának vezetője is – tart órarendbe iktatott hittanórákat a római katolikus általános iskolában. A tabiak Teréz útiköltségeihez kértek hozzájárulást. Mivel **az elnökség** ezen református diákok számára tartott hit-tanoktatást fontos missziós feladatnak tartja, a Balatonszárszóról kijáró **Erdélyi Teréz útiköltségeihez 2007. szeptember-december időszakra 40.000 Ft-tal járult hozzá.**

A RE várhatóan 200.000,- Ft pénzkészlettel fogja zárni a 2007. évet.

(Összeállította: Kovács Etelka
RE Pénzügyi Bizottság)

Segítségnyújtás a kumi leprakórháznak

A Dél-Balatoni Református Gyülekezetek Regionális Együttműködése mély megrendüléssel értesült az Ugandában kialakult helyzetről, a másfél millió embert érintő váratlan árvízről. Az Elnökség a Lepramisszió felhívására a kumi leprakórház megsegítésére 20.000,- Ft azonnali segély átutalásáról döntött, és kéri a régió gyülekezeteit, hogy hordozzák imádságaikban az Ugandában missziói szolgálatot végzők munkáját és a katasztrófa sújtotta területen élő emberek életét!

(Ficsor Gábor Andor)

„A jó cselekvésében pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk. Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Gal 6, 9-10

Régiós program naptár:**2007. November****Séllyei-kupa:** (ádventi ajándékkészítés).

Kőröshegy, szervező: Balatonkiliti gyülekezet

Időpont: november 24., 14.00-17.00

Nágocsi támogatás:

Enyingi Református Egyházközség

Lelkészkör:

Siófok, november 6., 09.00-13.00

Elnökségi:

Ságvár, november 5., 18.00-20.00

2007. December**Lelkészkör:**

Nágocs, december 12., 09.00-13.00

Nágocsi támogatás:

Balatonszárszói Református Egyházközség

Egyéb:

Regionális ádventi csendesnap,

Szólád, december 1., 14.00-18.00

Téma: Református Szeretetszolgálat

Körünkben újság megjelenik dec. 1-ig!

2008. Január**Séllyei-kupa:**

Balogszabadi, január 12., 14.00-17.00

Nágocsi támogatás:

Szóládi Református Egyházközség

Lelkészkör:

Ságvár, január 15., 09.00-13.00

Elnökségi:

Ságvár, január 8., kedd, 18.00-20.00

Regionális Küldöttgyűlés:

Zsinat, január 26., 09.00-12.00

2008. Február**Nágocsi támogatás:**

Kőröshegyi Református Egyházközség

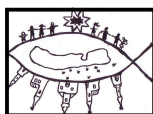
Lelkészkör:

Balatonszemes, február 12., 09.00-13.00

Egyéb:

Böjti regionális csendesnap:

Nagycepely, február 10., 14.00-18.00

Készülőben a Regionális Együttműködés évkönyve

"Régóta várt és sokak által áhított könyv kerülhet akár már a karácsonyfánk alá. Benne a Regionális Együttműködés, mint egész és a taggyülekezetek adatai, elérhetőségei - ami talán kicsit szárazabb résznek tűnhet - de mellette ott a régiós és a gyülekezeti mindennapi élet, annak minden örömeivel és szomorúságával. Reménység szerint mindenki számára kiviláglik majd a műből- legyen akár hívő, vagy akár ateista- hogy a Balatontól délre létezik egy régió, ahol Jézus Krisztust követő emberek és gyülekezetek együtt keresik és hirdetik az Evangéliumot, és a Teremtő és Megváltó Isten dicsőségét!"
(Dancs Ferenc, a Regionális Együttműködés elnöke 2007.10.25.)

Az Együttműködés várja a gyülekezetek bemutatkozásait, múltjukról, jövőképeükről szóló beszámolókat, hogy a hamarosan megjelenő évkönyvünk minél szélesebb körben mutathassa be a régióban élő reformátusok életét. A 2008-as évkönyv reménység szerint minden itt élő református asztalára odakerül majd, sőt az egyházunk prominens szereplőihez és minden érdeklődőhöz is eljuthat.
(Ficsor Gábor Andor)

KÖRÜNK BEN

A Dél-Balaton Református Gyülekezetek Regionális Együttműködésének időszakos hírlevele

Fő- és felelős szerkesztő: Sztanév Zsolt

Tördelés és utómunkálatok: Vasárnapi Levél Szerkesztői Csapata, Enying

Kedves Olvasónk! Szívesen fogadjuk a lappal kapcsolatos észrevételeit és véleményét. Lapunk célja, hogy pontos és naprakész híradásokkal szolgáljon Régióink gyülekezetei számára. Amennyiben úgy érzi, hogy véleménye hasznára lehet a lap készítői számára, kérjük, hogy ossza meg velünk az alábbi postai vagy elektronikus levélcímeken.

A szerkesztőség címe: 8651 Balatonszabadi, Vak B. u.141.

Tel: 06/30-335-87-30

E-mail: szzsolti76@gmail.com

Kérjük, hogy elektronikus levél küldésekor a tárgy mezőbe ezt írják: „Körünkben”, mivel a szerkesztőség leveleit levélszűrő kezeli! Köszönjük!